

PASTOR OTTO BÖLKE
BLONSDORF AUF D. FLÄMING

**Wie ik
to min' Noam'
gekoam' bin**

Gedrukt
Zürich

Liebes! Laß mal das
Lied, das dich so
so sehr mag kommen.

Wie ich to mir' Noam' gekoam' bin

Van Otto Schulden

Mennger magg woll denk'n: Nu! Dat is doch sehere einfach: Du hiffst em'n, wie din Voader hiff. Un din Voader hiff wie du! —

Awwer ney — sou einfach is dat nich! Un eerscht recht nich bey sonn Schulden-Soahn van' Fläming. Denn't kummt doa oof noch met dertu van weg'n dat Schulden-Amt un van weg'n dat Platt un dat Hoogdeitsche! —

Denn eenmoal hätt min Voader nich sou geheet'n wie ich heete!

Un denn: Ich heete nich wie min Voader!

Nanu, ward mennger denk'n: Is dat ne komische Geschichte! — Wat fall dat sinn? — Woll nich „rechtmäßiges Kind?“ — up Hoogdeitsch te rä'ne. —

Denn sou ward sich je'er seien: „Jedet Kind hiff doch noa sin Voader!“ Wie't oof in olle Dieker hiff:

„Das ehlich und freygebohren kind
Behält seines vatters heerschild.“

Sou: sou hätt woll 't Am'sgericht van Witt'nberg oof et ange-noam', wie unse Voader — un der woar sou gud! — gesturw'n woar. 't woar in' Harwest achzehn hunnert vier'n neinzig.

Doa schreef — ne Tid dernoa — met een Moal dat Gerichde, ich stille fir moa' noa de Stadt — noa Witt'nberg rinnkoam' up't Gerichde van wegen de Arwtschaft van unse Voadern un van wegen dat olle „Lehnrichtergut“ — wie drin stund in dat Schriew'n — in Barlaue, wat doa met in Froa'e kieme.

Na gud: ich saddele mey'n Pärde — zähne ha'nn we dunn — un 't woar noch eent, wat unse Voader selwer tugeräd'n hadde. Hey woar als junger Keerl bey de Lief-Eskadron van' Kaiser bey de Garde-Husvar'n in Potsdam gewest un hadde doa bey'n Prinz Fridrich Koarl 't Ried'n gud geleert. Wie ofte hätt e uns als Ringer noch dervan vertellt, wie der man immer seite, wenn e sou angesprengt koam met sin' Brun — un der woar al immer wie sonn Schimmel van Schweß — un kummandierte, gley, wenn e ankoam, denn gung't los:

Proprietärs des Verlags
1

„Trapp — Galopp — Karriere — von Schritt darf leichte Kavallerie nichts wi—s—s—sen!“ —

Un sou hadd'e oof uns Jung's al tiede dat Ried'n gelehrt. Ik west noch ganz genoue van die Tid, wu ik man noch ganz kleen woar — sou ar' finf Joahre magg ik woll eer geweest sinn! — wie e mey doa moa up de „olle Dicke“ gesett hadde, denn hey meente immer: „'n Schulten-Soahn mutt ried'n kün!“ — Un nu gaaf e 't Pärđ noch'n Schlagg un — met eens doa gung die olle Dicke, die sust sou lammfrumm woar, met mey dorch un — jou — un richdig up'n Misthuy rupp, up'n Päre-Mist — — — un hupp, hupp, hupp — sou gung dat immer, un immer hoog un leeg, un rupp un runger, un doa met eens, doa sprung se hoog als wie sonn junger Zickenbuck, un bums — doa lag ik ungene! — Un unse Woader lachte sich man eent, als ik goar an te weene fang'n will, un meente: „Nu! Junge! Bist jou goar keen Junge nich! Warrscht doch nich ween! 't is doch sou scheen we e k, wu de doa leift als wie in't Bedde!“ — — — Un nu hult'e 't Pärđ up, foatt de olle Dicke an'n Zoom — un't gaaf nu eerscht dichdig noch wat rut voar de olle Dicke, wiel se sin Jung'n rungergeschmäten hadde, denn 't hädde doch woll mennig Moa kinn schlechter afgehn, — meente selwer oof — wie wenn't nu up'n Damm, up't Steenflaster geweest wiere un nich geraade up'n Misthuy! — un denn seite: „Nanu, Junge! Nu man wedder rupp up't Pärđ! Du muttst ow'n bliew'n! 't helpt alles nischt: „'n Schulten-Soahn mutt ried'n kün!“ — — In' Dogenblick, doa hadd' ik doch oof goar keene Lust nich mehr, wenn ik oof ganz weel gefall' woar un't noch ganz gud afgegehn woar, — schummerig woar mey doch te Mude, awwer — met eens doa hadde unse Woader mey al gepackt un — wedder rupp up't Pärđ! — Un — sou hä'k oof ried'n geleert, un 't woar speeder min Allerlieffstet, wat ik mey man denken kinne, als ik noch 'n junger Keerl woar, wenn ik sou met min Bruder Harrmann tesamm' — der met sin' Fuchs un ik met min' Brun' — ried'n kinne. Hey woar oof wedder wie al unse Woader Garde-Husoare in Potsdam bey de Lief-Eskadron van' Kaiser, un — doa woar e, wie oof unse Woader! — sehre stolz drupp, un dat kinne oof! — — Denn alle die olle Schulten woar'n woll bey de Garde-Kavallerie, oof die Brieder van unse Woadern. 't woar'n äre zehn Geschwister. Denn 't woar'n immer vill Ringer bey olle Schulten, un oof unse Mudder seite immer: „Je mehr Ringer, je mehr Gelide!“ un: „Better zwelwe up't Rissen, als eent up't Gewissen!“ — 't woar oof al van wegen den Noam' un van weg'n 't Geschlechte, dat immer der Noame bliewet, un oof van weg'n 't Schultengud, dat doa oof immer welche sinn, die't arw'n kün, denn 't kinne jou moa eener starw'n, obder in'n Krieg dood-geschoat'n warrn, doamet denn immer man noch 'n Junge is, der'n Stamm kinne hoall', denn — Mä'ens kinn't nich arw'n dat olle

Schultengud. — Die freyen jou doch 'n annern Noam', wenn se 'n Mann freyen. Un sou woar'n oof de Brieder alle — 't woar'n alle groote Keerls — der eene, „Christ“ woar sin Noame, oof noch Garde-Husoar, der annere, „Harrmann“, Garde-Usoane un eener, „Roarl“, noch 'n bettken wat gretter und schwebder als die annern — bey de Garde du Corps, alle in Potsdam, die kinn alle sehre dichdig ried'n. — Un sou woll oof al die ganze Ol'. Denn wie se ut Flandern sin gekoam', doa fung'n se al: in äre Dart, wie wey hiede noch rä'n:

„Na Dostland will'n wy ryden!“

Un doa woar oof woll der Schulte vornean. — Un speeder, doa miste immer der Schulte 'n „Lehn-Pärđ“ hoall' — doa woar e voarslicht dertu, wie oof unse Woader immer seite: van wegen dat „Lehn“: „Zum Dienst in Harri sch“, dat se 'n Amtmann — oof wenn Krieg woar — wie't in olle Schriftstüde hitt: „uff sein schreiben frey wertig zu dinste sein müssen“. Un dat kinne man sich denken, wenn die sou an sine Siede ried'n — sonne groote mächdige Keerls — doa michte woll sou leychte sich keener nich rantrouen. Un — wenn't hart voar hart koam — die hulten Stand un schlugen tu, un hä'nn nie un nimmer nich — un michte't oof 't Lew'n kost'n! — ärn Harre in Stich geloaten. Mei sou wat gefst et bey sonn oll flämsch'n Schulte nich. Hätt e eer „jou“ geseit — dat duurt woll mennig moa sehre lange —, denn hey hä't sou sin Kopp voar sich! — denn is't gud, denn kunn man sich oof ganz up'n verloaten. — Un sou is't gekoam', dat ik oof als Schulten-Soahn ganz tiede al hä miet'n ried'n leer'n. Denn't kinne jou sin, dat ik moa miste 't groote olle Lehngud äwvernähm', den Schultenhoff.

Na — ik riede nu — 't woar in de Ferien-Tid — hen noa Wittenberg, wu ik sust up de hoo'e Schule gung. Un als ik up't Gerichde koame, doa seit der Richter tu mey:

„Sie sind wohl nicht ein rechtmäßiger Sohn von dem verstorbenen Erb-Lehn- und Gerichts-Schulzen“ — hey beniemte'n met sin vull' Noam un met sin vull' Tittel, wie e ingedroan stund in alle Diefer — „Johann Gottfried Boelke“ in Verkauf? — Sie können kein Erbe antreten!“ —

„Nanu!“ — sei ik — „Dat is min Erschtet! — Ik — — — ik nich der Soahn van' oll Schulte? — — — Ik bin Schulten Otto van Barlaue, un der bin ik, un der bliew ik! — Umdeep'n darw'n se mey nich mehr! — Doa bin ik al te old dertu! — Denn al van de Deepe an hä'k min Noam', wenn't oof man 'ne Noo'd-Deepe woar, denn se dacht'n alle, ik wirre gley we'er starw'n, sonn armet jämmerlichet Kind woar ik man, als ik up de Welt koam, un „sou kleen un so sou arbarmelik“ — wie unse Mudder immer seite! — Awwer der lieve Godd — un up den wees uns unse Woader

un unse Mudder immer we'er van kleen up al — hätt mey denn speeder doch noch ganz hibsch groot warr'n loat'n. Sou kummt 't doch in't Lew'n ofte annersch als de Mensch'n denk'n. — Man schoade, dat ik doadordch nu keene Poad'n hadde un mey nu eegendlich keen' Poaden-Bingel hoal'n kinne wie mine Brieder un mine Schwester. Awwer 't is oof doa noch Noad gewurr'n: denn 't hân sich speeder denn noch 'n poar Noad-Poad'n gefung'n: Lehmanns Woader un Dorns Mudder — die dhat dat doch tu leed! — un doa hä't mey denn met mine Brieder tesamm oof immer van die 'n Poad'n-Bingel met geholt met'n Poaden-Brood un met'n scheenet Halsduk drin, — dat woar doch man tu scheen! —

Awwer der Richter bleef doch derbey:

„Ja, — aber Sie heißen doch gar nicht so: der verstorbene Erb-Lehn-Gerichts-Schulze hieß ja: *Voelke*, und Sie heißen ja doch: *Bölke*. Das ist doch ein ganz anderer *Name*!“ — — —

Manu woar't rut! — dat woar't alson van weg'n dat varflirte *Schriew'n*! —

Wenn't nu noch van weg'n den *Schulten-Noam* geweest wiere, jou, dat wiere te verstehn geweest. — Denn alle in't Dorp seiten jou tu uns man immer „*Schulten*“. Wey wisten dat heem goarnich annersch. Wey woar'n ew'n „*Schulten Ringer*“, „*Schulten Pauline*“, „*Schulten Harrmann*“, „*Schulten Gustav*“ un „*Schulten Otto*“. Der leste dat woar ik. Dat woar min richd'ger Noame. — Un sou woar't oof äwmerall hie up'n Fläming, oof hie in Blänsdorp, wu der olle Schulte de Schwester van min' Woader geheiroat hadde, wie al moa der olle Schulte von Blänsdorp voar'n poar hundert Joahr sich als Froue de Dochder van' oll' Schulte in Barkaue geholt hadde. Denn die olle Schulten van' Fläming hul' alle mächtig tesamm un woar'n woll alle ungeranger eene groote Freindschaft — wie oof de Hiesener bey uns up'n Fläming — un woar'n oof alle groote Liebe wie min Woader oof noch 'n halw'n Kopp gretter woar als ik. Ik bin ew'n doadergänge doch 'n bettken wat kleen gebläw'n.

't magg doch woll noch met de *Noad-Deep* tesammhäng'n. Willeycht wiere't doch richdiger geweest, se hädd'n de Tid noch afge-woarrt, af ik mey nich noch'n bettken wat rutmoake un eens doch noch groot warr'n kinne, wie ik sou schwach up de Welt koam, un se hädd'n mey denn oof sou richd'ig gedeept — „ne ganze Deepe“ wie 't sou hitt bey uns — odder „ne groote Deepe“ dorch'n *Paster*!

Awwer na — se hân't jou gud gemeent. Denn doa hul' unse *Ol'* up'n Fläming sehre drupp — oof mine Ellern: Dat man jou keen Kind starwet un — — — 't is nich gedeept! — — — Dat

wier'n grooter Kummer voar sonn Woader un voar sonne Mudder van' Fläming. —

Doch wenn ik mennigmoal sou new'n mine Vettern *Harrmann* un *Fridderich Schulte* van't olle *Schulten-Geschlechte* van *Griewe* in't *Anhaltische* stund, wu mine Mudder rufftammt — oof der gude *Paster Warner* van *Coswig* hätt in sin scheenet Buuk „*Die Geschichte des Dorfes Griebow*“ se met erwähnt! — doa hä't doch offte gedacht: Bist doch man *recht kleen* gebläw'n! — Denn doa woar ik balle wie'n *Zwarg* bergänge, sou groot woar'n die, wie *Nies'n* koam' die mey immer voar. — Na, awwer! 't gefft noch klenere Liebe als ik bin. Un unse Woader seit immer tu uns: „'t wier' nich gud, dat man immer *äw'er* sich fickt, wey süll' man immer recht *noa ungen* e kiesen un immer recht gud sinn geroade met de *kleene Liebe*! Der *Apffel Paulus* hadde oof al geseit: „*Haltet euch herunter zu den Niedrigen!*“ — denn hey wiste woll Bescheed in sine *Bibel*. Doa las e ofte drin! —

Un dat hä't mey gemarkt. — Un ik denke, mennger ward't bey mey oof gemarkt hân und noch marken. Dat hä't sou metgebracht van heem ut' olle *Schulten-Geschlechte* un't leyt mey sou in't *Blud*.

Awwer a't nich doch woll van de *Deepe* kinne met sinn, — doa 't een *Moal* doch man ne *Noad-Deepe* woar! — un oof: dat mey 't *Loopen* doch al immer van kleen an sou sehre schwäw' fallt. Eiewer up'n *Pärd* sitten un ried'n odder oof up'n *Woan* — un wenn't 'n oller *Ploan-Woan* is! — met 'n poar *Päre* voar, — — — man bloß nich loopen! — — — Odder a't verarwet sinn magg, doa oof unse Woader un oof al — wie e immer vertellte! — die ganze *Ol'*, sine *Boarfoahr'n* immer man tu *Päre* anfoam', wu't man ergend angung. Oof noch, wenn se noa *Hei* un *Grummet* fuhr'n noa de *Elwe* bey *Griewe* un bey *Bollsdorp*, denn fuhr'n se gärne viere lang — un setten sich nich up'n *Woan*, nei up de *Päre* un ried'n.

't kann am *Enge* doch oof met doavann sinn, dat se mey nich hân sinn noa de *Kerche* droan noa de *Deepe*. Denn doa kummt dat doch sehre drupp an, dat dee *Poaden* — un besunnersch die, die 't *Poaden-Kind* up de *Arme* geleynt freyt! — wenn se noa de *Deepe* 't *Kind* nu ut de *Kerche* droan, jou *recht fir Loopen* — un wie *renn'* se menning moal, als af ergendwo *Feter* wiere! — awwer doch man doarum: „*Dat man dat Kind fir Loopen lehrt!*“

Na — 't helpt halt nischt. Ik hä't nu nich geleert un bin nu bey den oll' *Burenschritt* gebläw'n un: „*Burenschritt* is immer *schate!*“ — Ik bin dermet woll 'n bettken wat teride gebläw'n gänge menge, met die ik up de hoo'e *Schule* in *Wittenburg* un up de *Unni-versetäten Marborg*, *Barlin* un *Halle* tesamm' woar — un ik woar

warklich nich geroade der Dimmste van alle, man bloß in de varflirte „Mathematik“ — die hä't nie kinn't lieb'n — awwer suft hän se alle geseit, mine gude Lehrer, unse gude Direkter Gubrauer un wie min liewer Lehrer — ah, wenn ik em doch man noch eenmoal de Hand kinn drik'n! — der mey't Deitsche gelehrt hä'tt, un der mey oof al immer frug, wie dat alles sou bey uns in unse Fläminger Sproake heeten dhut: Professor Julius Sander: Ik kinn't woll moal tu wat brengen! — Na, awwer velle hän't doch wieder gebracht — wennigstens wat't Geld anlangt un Tittel! — un't sijn nu groote Liebe gewurn. Mennege stehn voar mey hiede, wie up sonn hoogen Barg, — die kinn' recht gud loopen — awwer dat is nisch't voarn Soahn van' oll' Schulte, tum Wennigsten man nich noch noa'n Barg rupploopen! — „Den kiekt man liewer sich van ungene an“, seit unse Doader immer. — Drum hitt oof je'er Hiwvel bey uns — un wenn't mennigmoal warklich man sonn Ding is wie 'n Moll-Hiwvel: „B a r g“. — — —

Nu — ik bin hibsch ungene geblaw'n, bin immer man geblaw'n un bin't oof hiede noch un will't oof bliew'n: „Schulten Otto“ un man „P a s t e r“ van Blänsdorp. Un 'n „Schäper“ — un „Paster“ is doch up gud Deitsch man: „Schäper!“ — fall immer liewer s a c h t e geh'n, 't is sougoar gud. Dof unse olle Schäper Gottlieb — un hey woar'n g u d e r Schäpper un gaaf up sine Schoap sebre acht! — g u n g i m m e r m a n g a n z s a c h t e v o a r n e a n v o a r sine Schoap un paste man upp, dat keen't nich hingene bliewet. — Un unse Doader selwer, oof der gung immer s a c h t e, ganz sachte un bedächtig, sou man Schritt voar Schritt — wie e sou oof alle Sundoa noa de Kerche gung — wenn e sou äwern frisch gepfliegereten Acker gung 't Soatbuk umgebung'n un de Soat utstreite. „Sou“ — seite — „sou, sou“ — un doabei gung e man ganz sachte met grooten schwär'n Schritt un wurp met de Hand de Soat wied ut, dat äwverall kinn'n Soatkorn henfall'n! — „sou mutt der Dure geh'n, man i m m e r s a c h t e!“ — Sou hä't 't nu oof sou metgebracht van heem un't leyt mey oof nu sou in't Blut als Schulden Otto. Un sou strei ik oof de Soat nu ut in Goddes Noam', bes mey der liewe Godd moal ruypt: Nu kumm man heem! — — — Un ik nicht' man, dat e kinne te mey seien: „Häst dine Schoape trei gehitt!“ — — —

Sou hä't min' Noam' also eegendlich duppelt met Recht: „Schulten Otto“: Eenmoal noa min D o a d e r den oll' Schulte, un denn noch moal noa mine liewe, gude M u d e r, die 'ne geboarne „Schulte“ woar un oof ut 't olle Schulden-Geschlechte. Denn 't is nu eenmoal min eegendlicher Noame van heem.

Sou foam't denn oof, als min liewer Schulfreind Koarl Maiwald ut Wittenbarg — 't woar der Soahn van' Koopmann Mai-

wald —, moal noa Barbaue rutfoam un mey besieken wulle, dat e mey nich fing'n kinne:

„Manu!?“ — denkt mennger woll — „Barbaue is doch nich Barlin!“ — Jou, dat stimmt woll: Barbaue is nich Barlin!

Awwer doch is't mennig Moal ew'n leychter, sich in 'ne groote Stadt terecht tefing'ne, als up sonn kleenet Darp, wie't offte oof vill leychter is — Paster sijn in 'ne groote S t a d t als in sonn kleenet D o r p! — — — Doa hä't mey sebre gefreit, dat dat oof unse Harr Landroat woll wett, un oof moal utgesproaken hä'tt' als ik hie 25 Joahre Paster woar un 't Jeweläum feyern kunne, wu e mey te ehr'n selwer doatu foam. — Denn voar gewennlich denkt der Städter woll, sonn D o r p - Paster, och dat is goarnisch!

Dof sou met de N o a m ' terecht te fing'ne, dat is in sonn kleenet Darp offte velle schwe'er als in 'ne groote Stadt. Doa hä'tt mennger sou sin' eegenen Noam', un — wer dat nich wett, der kann lange siek'n un fingt sich nich terecht!

Sou gung't nu oof min' liew'n Freind Koarl Maiwald: 't woar Summertid! Ik saaf geroade hinger de Gardin' an't Fenster un lese — wie ik dat sou gärne moake — in 'n Buk. Denn ik hä Vieker goar te gärne, sou gärne, dat ik liewer de Vieker als dat scheene olle groote Schultengud — un't sijn sou an sechshunnert Morgen met de eegene Jagd — hän wulle, un als Junge al am allerliwesten die ganze olle Vieker, dat is mey richdig angeboar'n. —

Na — ik kieke sou geroade dorcht Fenster rut — un — kiel eener an! — doa steht min liewer Freind Koarl Maiwald up'n Damm bey'n Pul geroade voar unse Hus un voar em 'n poar Kinger van unse Darp. Ik heere geroade, wie e se froat: „Kinder! Wo wohnen denn hier B ö l k e s?“ — Un flink dreyn se sich um und seien: „D o a!“ Un wiesen met de Hand noa unsen Nabber schreege gänge-äwver, der min Onkel woar, der Bruder van unse Doadern.

Awwer ik hadd't em doch geseit: „Du Koarl, wenn de mey moal besieken willst — gley dat e r s c h t e Hus up de rechde Siebe, wenn de rinnkummst in't Darp, wenn de van Stroach ruypt kummst!“

Drum seite nu oof al ganz argerlich tu de Jungens: „Mein Jungens! Das kann doch nicht sein! Die B ö l k e s, die müssen doch h i e r wohnen gleich i m e r s t e n Hause!“

Awwer die Jungens bliew'n derbey und trappsen met de Beene up — denn die warn't doch weeten! — un seien: „Ney! — Ney! H i e w o a h ' n B e l k e n n i c h ! H i e w o a h ' n S c h u l t e n !“ — D o a“ — — — un doabei weesen se immer we'er näwver noa min Onkel hen! — „d o a, — d a t sijn Belken! Dat hie n i c h ! Dat sijn S c h u l t e n !“ — Un doabei blew'n se.

Min liever Freind Koarl woar nu al ganz verleg'n un wistte goarnich, wat e nu moaken sille, un wu e nu eegentlich hengehn sille. Denn bes eens kinne doch woll tellen — wille eer als ik, un eer kinn't sinn, dat e ik mey vertellt hadde — — —, met Zoahl' sou sehre schlecht bewannert. Hey is jou oof „Feldmesser“ odder „Landmesser“ gewurren, doa mutt e doch oof dichdig mät'n kän un immer we'er tell' un tesammtell, un we'er astreff'n un we'er tuleyen un sou immerfurt! Ik kinn' dat nich! — Un als ik nu marke, wie e al bey Belken räwwer geht, doa rupe ik ut't Fenster rut:

„Du, Koarl! Kumm man rinn!“ — — — Ei, wie e doa an te lach'ne fung! Un ganz verwunnert ruppt e: „Nu Otto, da bist du jo?“ — — —

Dat woar moal 'ne Tid sou unger uns gang un gäwe in unse Jugend-Tid, dat sou eener tum annern seite. 't woar geroade een guder liever Kammeroad van uns — un hey is oof'n guder Mensch gebläw'n oof als Pollzei-Major, wu e sou mengen mutt an' Kroa'n krey'n, doamet noch Dr'nung bey uns bliwet — der hätt met Woarnoam' „Hugo“ geheet'n. — Un doa seiten wey denn immer unger uns als Kammeroad'n tu em selwer oof'n bettken wat te nee'n: „Nu H u j o, da bist du jo!“ — — — Un sou seit nu min Freind Koarl oof tu mey — hey dacht' woll oof, dat wier' doch oof moal 'n bettken wat Platt gerädt:

„Nu Otto! da bist du jo!“ — Un hey woar ganz starre, wie ik doa ut't Fenster sie: „Ich denke“ — meente denn — „Ihr wohnt gar nicht hier! — Hier wohnen doch Sch u l z e n s — haben mir eben die Kinder gesagt!“ —

Doa musst' ik doch recht dichdig lach'n un seie: „Jou! Koarl! 't is oof sou! — Die Ringer hän 't dey woll recht geseit: I k b i n d o c h S c h u l t e n O t t o! Un min Woader is doch S c h u l t e! — Un sou heeten wey doch hie man S c h u l t e n, un doa dräwwer schräge gängeärwwer, dat sinn B e l k e n, dat's der Bruder van min Woader!“ — — —

Doa gung em eerscht 'n Talglucht up. — — —

Awwer oof met den eegentlichen F a m i l i e n - Noam Welke is't woll schwär, terecht tefing'ne van weg'n dat Platt-Räd'n un van weg'n dat Schriew'n up Hoogdeitsch.

Drum meente der Richter ew'n up 't Gerichde in Wittenburg, ik kinne nich 'n Soahn van' oll' Schulte sinn, der hädde doch „B o e l k e“ geheeten un ik hädde 'n ganz annern Noam' „Wölke“. — Un't woar oof sou! — Ik heet nich wie min Woader! —

Un wie sou mennigmoal eener tu sin' Noam' koam'n kann, dat is doch sehre komisch: Wey Ringer schreew'n unsen Noam' akkeroot wie

unse Woader: B o e l k e. Doch doa koam' sonn ganzer junger Lehrer — „Unse Schummeester“ seiten wey dunn noch — odder „Unse Kanter“, wenn e ganz besunnersch noch geehrt warr'n sille — awwer nich verächtlich, immer met sehre groote Achtung voar unsen Schummeester wille mehr als de Ringer — un oof menngge van die Groosten! — hiede hän, wu se nich mehr „Schummeester“ tu em seien, man immer: „Herr Lehrer!“ — Un ik meen oof, 't ward immer doch de g r e t t s t e Ehre bliw'n in de Welt, wenn eener M e e s t e r is in sin Fach, wat e gelehrt hätt, un goar 'n Meester in de S c h u l e! — Un ik danke't min oll gud'n Kanter van Barkaue — hey schloappt al lange 'n legten Schloap — hiede noch, dat e 'n dichd'ger Meester woar in sine Schule un wey dichdig wat bey em gelehrt hän. — Der junge Lehrer nu, der tu uns koam, wie geroade 'ne neie Ortegraffie upkoam, der seite eenes Doas tu uns: „Jungens! Ihr schreibt euch immer noch wie euer Vater!“ Der schreibt sich aber noch nach der alten Orthographie: mit o e, ihr aber müsst nun ö schreiben nach der neuen Orthographie. Wendert alle eure Namen und schreibt sofort und immer nun statt o e, ö, also: „B ö l k e“. — — Doa hä't denn met mine Geschwister tesammet eenmoal 'n annern Noam angenoam'.

Denn wu't der Schummeester seit, doa mist' doch richdig sinn! Der mist' doch weet'n, dacht'n wey. — 't woar no nich sou wie hiede, wu ofte de Schieler denkt'n, se weeten alles better als äre Lehrer, un — wu de Lehrer moakt'n mieten, wat de Schieler will' un nich umgekehrt, wie't bey uns noch woar, sust — — — ney, ik will nischt geseit hän!

Hiede geeft 't jou äwerall man noch Zuckertiet'n, dat de Ringer man bloß gud sinn nicht'n. Sou is nu oof al 't ganze Lem'n bey uns sou voarzuckert un sou zuckerfiete voar uns alle. —

Man bloß schoade, dat't hiede keen' „Dukkoatenschieter“ mehr geeft van so'n rod'n Zucker wie dunn, als wey noch Ringer woar'n, van' Zoahnschen Markt — — den kinn wey bruk'n! — — —

Un sou heet ik nu — man bloß van weg'n de Ortegraffie — warllich nich wie min Woader! Un doch wie min Woader! — Denn 't is jou man bloß van weg'n dat S c h r i e w ' n.

Bey't Platt-Räd'n — un frieher hän se jou goarnich g e s c h r ä w ' n un man g e r e d t in äre platte Sproake unse Oll' — doa is't immer dasselwe: ik b i n ' n Welke — un ik b l i e w ' n Welke — un ik heete ew'n Welke! — Man bey dat olle S c h r i e w ' n — un ik moake dat oof goarnich gärne, un menngge seien oof, ik kinne nich gud schriew'n — un doa kann man denn woll oof 'n moal den Noam' goarnich les'n! — doa kummt woll ofte wat ganz annert rut. Un alles kummt sou voar in olle Schriften — mennigmoal

up't Gerichde selwer — sou voar 'n voar hunnert Joahre — dat in een un datselwe Schriew'n steht: Voelke — Voelke — Belke — Beelke — Bölke — odder goar Bölcke — un noch ville mehr, wenn nich in olle Tid, wu no nich je'er schriew'n kinne, man drey Kriege stehn als „H a n d t e e k ' n“ un goar keen Noam! — un't is doch immer 'n Belke un immer man derselwe! —

Upp'n Kerchhoff doa in Barkaue new'n de Kerche in de Arv-
Begreiffnisstee van de olle Schulden doa leyt der olle Schulte van
Barkaue un up sin' Liechensteen, doa hän se drupp geschräv'n: „Hier
ruhet sanft der Erb-Gerichts-Lehn-Schulze Johann Christian
B o e l k e“ un dernew'n sine Froue „Anna Elisabeth B ö l k e
gebohrne Kühn“ un schloap'n alle beede der olle Voelke un de olle
Bölck'n ew'n sou gud un stille — wie se al dorcht Lew'n gung'n alle
beede un als äre Arbeed woar gedhoahn met mehr als 80 Joahre denn
oof schloap'n gung'n feste in ä'r'n Geloo'wn:

„Nun hab ich überwunden
Kreuz, Leiden, Angst und Not,
Durch sein heilig fünf Wunden
Bin ich versöhnt mit Gott.“

Un afferoat sou geht 't oof de anner' Belken. Eenmoal schriewet
derselwe Mann — Oskar B r ü s s a u h i t t e — van' Fliiegerhaupt-
mann Oswald Belke — un die meeg'n am Enge oof woll noch met
voarwandt sinn, wie oof die Wittenbarger Belken, ik well man, dat
unse Voader immer seite, wie e met sin' Bruder bey de Garde-Husfoarn
in Potsdam gebient hädde, doa wiere dat sou scheen geweest, Sunndoa's,
denn wieren se ofte rutgefoahr'n noa Rathenow bey Belken, „die sinn
oof noch met uns voarwandt“ seite denn immer. — Un van doa stammt
woll Oswald Belken sin Voader rut! — „Ein Bölke will ich wer-
den“ — schriewet e sin Duf — un denn moal wedder: „Ein Voelke
will ich werden!“ — Un gefft doabey doch datselwe scheene Lew'nsbild
van den Fliieger, der nich man voar min' Jung'n, ney voar alle rechte
deitsche Jung's immer 'n Boarbild bliew'n ward, wie voar uns alle,
af als Voelcke odder als Bölcke geschwäv'n! — van den wey leere'n
kän — oof noch wey Dll' un wie 't de olle Belken alle al immer hän
gehoall'n: Drei bes in'n Dood voar unse Volk un voar unse Voader-
land!

Un wenn oof mennigmoal der Noame g a n z voarännert usieht,
wenn e g e s c h r ä w ' n ward — wie ofte in de Kerchenbieker un in
olle Schrif't'n — un nich man u t g e s p r o a k ' n, doa we ew'n unse
platte Sproake nich s c h r i e w ' n, man bloß r ä d ' n unger uns! —
denn wiest ofte de Aehnlichkeit noch ut, dat 't doch Voarwandtschaft
is. —

't woar al voar'n Krieg — an den no nich de dent' ne! — doa
foam der Onkel van Oswald Belken — der dunn Paster in Ribbeck

woar, wu der Barboom ut't Graff van' oll' gud'n Harn van Ribbeck is
upgegeh'n sou wunnerboar! — tu mey noa Blänsdorp un besickte uns
met sine Frou un sine Ringer. — Ofte hadde de Post uns al voarwechfeld
un Briewe voar mey em geschickt und umgekehrt! — Doa dacht'n wey,
will' doch moal siehn, af we't nich noch kinn' fing'n in de Kerchenbieker,
af wey und wie wey woll noch voarwandt sinn meegen. — Un Oswald
Belken sin Voader, der oof mine Schwester al besickt hadde in
Witt'nberg, moacht sich up van Ziewick bey Dessau met sine Jung's,
um moal unse Muddern un't olle Stammgud in Barkaue tu besiek'n.

Doch wey hän bes hiede nergens wat kinn't fing'n, af wey woll
noch voarwandt sinn meegen.

Doa foam der groote Krieg! — De „Woche“ bringt 'n gudet
Bild van' Fliieger Oswald Belke. Up'n eerscht'n Blick sach' ik:
„Manu!? — Dat is doch 'n B e l k e ! ?“ — Un richtig! — 't stund
jou oof drunger: „Oswald Voelcke“. — „Ney“, denk ik — „'t is
doch kumme meeglich — d i e Aehnlichkeit met unse Voadern!“ —

Ik nehm' dat Bladd, geh te Kanter Heinzes näwwer — die
woar'n immer al met unse Fammitie befreindt al van olle, olle Tid
hä, wu se noch unse Nabbern woar'n van Barkaue in Grootte-Mar-
zähns. Un Kanter'sch Mudder un äre Grootmudder, die kennt'n unse
ganze Fammitie, unse Voadern, un alle sine Geschwister al van kleen
up. — Ik leye dat Bladd hen, deede de Unneform tu, dat man bloß
't Gesichtde van den Mann siehn kinne, un seie: „W e r i s ' n d a t ?“ —

„Na“ — seit Kanter'sch Mudder noa'n eerscht'n Blick: „Dat,
Harr Paster!“ „'t magg sinn, wer't will, 'n B e l k e i s e t ! —
Dat sieht man doch gley an't Geschlechtde! — Dat is doch äre Voader
wie e j u n g woar!? —“ — — —

Jou — man sieht 't — oof noch noa hunnert Joahre un vill
mehr! — noch an't Geschlechtde, un magg der N o a m ' geschräv'n
warr'n wie e will. — — —

Un sou bin ik oof 'n B e l k e un bliew'n Belke, af met oe odder
met ö odder met e, met k odder mit k odder met ik geschräv'n — 't
kummt alles voar bey unse Dahn' — un't is al ne ganze lange Ney'e
van't olle Schulden-Geschlechtde! — Un voar immer bin un bliew' ik:
S c h u l t e n O t t o, denn heet ik, wie min Voader un min Voader
hätt denn geheeten wie ik heete! — Dat kann man nich voarwechfeldn,
un nich falsch schriew'n, denn: „S c h u l t e“ bliewet immer
„S c h u l t e“.